

010789

1958

ஸ்ரீ: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

|| வ வ ந க்ரு து வி ஶ்ரீ: ||

வ ச ந க்ரு த் ய வி ம ர் ச ம்.

ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||
 ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||
 ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||
 “வரணாவிதி நிஷெஸு: வத்ஷெஸிஷ்ஷெஸாயக: |”

ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

ஸ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

என்று நாலு காரிகைகளாலே வனகஷெஸிகளில் சிலநடைய
 ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

இதில் ஆசேஷம்.

வரணாவிதி நிஷெஸு: வத்ஷெஸிஷ்ஷெஸாயக: |
 ஶ்ரீதெ மிமகாஞ்சிஹாஷெஸிகாய நம: ||

“இப்பதத்தில் த்விவசனம் ‘ஸத்விதீயம் இவ்வுபாயம்’
 என்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவ
 னும் கூடி உபாயமென்னில் சரணங்களிரண்டென்னவொன்

ஞாது. நாலென்னவேணும்.....ஆகையாலே அவளுக்குப் புருஷாகாரபாவமும் அவனுக்கு உபாயபாவமும் வ்யவஸ்தித மாயேயிருக்கும்”

என்று அவ்விடத்திலிருக்கும் வாக்யம். இங்கே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் ஸ்ரீநாராயண உரணாநு என்றிருக்க வேண்டுமென்று ஆச்சான்பிள்ளை ஆபாதனம் செய்ததாக நினைத்து தேசிகன் தூஷித்திருக்கிறார். அவருக்கு அப்படி ஆபாதானம் கூலிதமன்று. இதை நிரூபிக்கிறோம்—

“உரணா - திருவடிகளை, இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது” என்று பிள்ளை லோகாசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்தி.

“இதில் ‘உபாயபூர்த்தியையும்’ என்கிற பதத்திற்கு “சிவவநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியா யாமையாலே ஸஹாயானுநிரவெகூமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை” என்று மணவாளமா முனிகளின் வ்யாக்யானம்.

இதன் அபிப்பிராயமாவது— யொகத்தில் வனகவவந மானது வனககூத்தைப் போல் ஜாதெகூவவநாழிநிவபூஹ பூகாரங்களாலே வஹுகூத்தையும் சொல்லும். வஹுவவநமும் வஹுகூத்தைப்போல் வாஸாயிகரணந்யாயத் தாலும் வுஜாயா வஹுவவநம், சூதழி வஹுவவநம் இவை முதலிய வழிகளாலும் வனககூத்தையும் சொல்லும். சிவவநம் இப்படியன்று. அது எப்போதும் எவ்விதத்திலும் இரண்டு வஸ்துக்களையே வொயிக்கிறது என்று ஸாஸூரணா. ஆகவே இங்கு உரணா என்கிற த்விவசனம் பிராட்டிக்கு உபாயத்தைத் தள்ளுகிறது—என்று.

இதுவே ஆச்சான் பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கும் பாவம். அவர் ‘நாலென்னவேணுமெ’ன்னது ‘ஸ்ரீநாராயணஉரணாநு’ என்றிப்படியிருக்கவேணுமென்கிற அபிப்பிராயத்தாலேயன்று; ஸ்ரீநாராயணஉரணாநு என்றிருக்கவேண்டும் என்பது அவர்

அபிப்ராபம். ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்று வனகவநமா வது இருந்தால் ஜாதெடுகவநவபுக்ஷியையாலே நாலு சரணங்களைக் கொள்ளலாம் என்று சிலர் சொல்லுவர். ஸ்ரீஹாராயணவரணாநு என்று சுவாடிநத்தில் ஒருவருக்கும் அபிப்ராயமில்லை. ஆக தேசிகன் துஷித்தது சரியன்று— என்று.

இந்த ஆகேஷபத்திற்குப் பரிஹாரம்.

முதலில் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்திற்கு பாவவண்ணத்தில் 'வனகவநம் ஜாதெடுகவநவபுக்ஷியையாலே வஹுக்ஷத்தைச் சொல்லு'மென்றது சரியன்று. ஜாதெடுகவநவஸுத்தில் வனகவநம் வனகக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே 'ஸாஸூகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'ஸம்பவஹா வீஹி' என்கிறவிடத்தில் வனகக்ஷம் வீஹிக்ஷஜாதியில் சுமயிக்கிறது. பரம்பராஸம்பந்தத்தினாலே வீஹிபூவூத்திலேயாவது சுமயிக்கலாம் என்று வ்யுத்பத்திவாதம். சிலவிடங்களில் ஜாதிவாலியான பதத்திற்கு வஹுவநமும் பூபொயிப்பதுண்டு. அவ்விடத்திலும் வனகக்ஷம் சுயடும் என்று தார்க்கிகள் சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க ஜாதெடுகவநவஸுத்திலே வஹுக்ஷம் சுயடும்வது எங்ஙனே? பாணிநியும் ஜாதியைச் சொல்லும் பதம் வனகவநாநாமாயிருப்பதுபோல் வஹுவநாநாமாயிருக்கலாம். அப்போதும் வனகக்ஷம் சுயடும் என்று ஸூத்ரத்தில் சொன்னார். ஹோலாஷூகாரரும் வஹுவநமாயிருந்தால் ஜாதிவாலியாகவேண்டாம், வுக்ஷிவரமாகவேயிருக்கலாமென்ற மாத்திரம் சொன்னார். ஜாதெடுகவநவஸுத்திலே வனகக்ஷம் சுயடும்பதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆக வனகவநம் இங்கே வஹுக்ஷாடிகமன்று. வஹுவூக்ஷமஹணத்திற்கு வனகவநம் பூக்ஷிவரமாயிருந்தாலும் அதை ஜாதெடுகவநமாகக்கொண்டு சுவாடிகமாக்கி அநேக வுக்ஷிகளை நாம் மூஹித்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் வனகவநவஸூகாவெவ்வி ஜாதெடுகவநவாநாமாயிருக்காநெ

சுமூஹணம் ஹவதி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும். ஜாதெதுகவவநஸ்யுத்திலே ஜாதிமாத்திரம் அர்த்தம் என்று சிலர். வ்யக்தியும் அர்த்தமென்று சிலர். ஸவ்யுயா வஹுக்ஷம் சுயுமுமில்லை; வொயத்திலும் விஷயமாவதில்லை.

பிறகு வஹுவவநத்திற்கு வாஸாயிகரணந்யாயத்தாலே வனக்ஷம் சுயுமும் என்று சொன்னதைக் கொஞ்சம் விசரிப்போம். இந்த வாஸாயிகரணந்யாயம் வஹுவநத்திற்கு வனக்ஷம் சுயுமும் சொல்லுமிடத்தில்தான் வருமென்று ஆக்ஷேபகர் நினைத்திருக்கிறார். இது ஒரு ஜோஸாந்யாயம். ‘மூணெ கூந்யாயுகூநா’ என்று ஸூத்ருவணம். வனக்ஷவநானாஹிஸ்யுங்களிலும் இந்த ந்யாயம் பூவதிடக்கும். “வனக்ஷவநஸ்யு பூரணானாராநவயுதவத்யுநெக்ஷாவரூபபூபொமவிஷயெவி வாஸாயிகரணந்யாயெந பூவத்யுத்யவமதே” என்று ஹட்டீவிகை. ஏதேனும் சுபூயாநமானவிடத்தில் எவ்வித சுந்யாகூநத்திலும் இந்த ந்யாயத்தைச் சொல்லுவதுண்டு. சூவபெவீயந்யாயபூகாஸத்தில்கூட முதலில் இந்த ந்யாயத்தை உபயோகித்திருப்பதைக் காண்க. அதன் வ்யாக்யானமாக நாம் செய்திருக்கும் ஜோஸாஸூயாலாஹித்திலும் அதன் விவரணத்தைக் காணலாம். ஆக வாஸாயிகரணந்யாயத்தை வஹுவநத்திற்கு மாத்திரமாக விஸேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

அவ்வநத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸங்கியை அர்த்தமில்லையென்பதும் ஸரியல்ல. ‘திஷ்யவாநவ்யுஸூ’ என்கிற நக்ஷத்ருவாரமான படித்தில் வஹுவவநத்திற்கு பதிலாக அவ்வநமே ஸவ்யுயா வருமென்று பாணினிஸூத்ரும். ‘ஹூபூபூணபூலாஹூம் யஜேத’ என்கிறவிடத்தில் பூகிவஹிகம் ஆறு யாகங்களைச் சொல்வதாலே அவ்வநத்திற்கு வஹுக்ஷம் சுயுமும் என்று வளணபூலாஸ்யிகரணத்தில் ஹட்டீவிகையில் நினைப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஸநா

கீநாம் ஷிக்ராவிலுள்ள ஜாதிக் பிராயணம்” என்று வாசனவசூ
குத்தில் வஹும ஹணம் வேண்டுமிடத்திலும் ஷிவந
புயொமம் சொல்லப்பட்டது.

“ரவிகாஜியெந ஸெதாநா

ஸகலாஹம் ஜெநாஹிதொஷணா |

ஸிஸிரெ நிஸி மஹதாம் வாரா

வரணள யத்ரு ஹநொதி நொ ஹிஜி ||”

என்று வஹும ஹணஸூதத்தில் வரணள என்று வரண
ஸவத்திற்கே ஷிவநம் நெஷயீயத்தில் புயொமிக்கப்
பட்டது. ஆக வநகவந வஹுவநங்களைக் காட்டிலும்
ஷிவநத்திற்கு ஒரு விசேஷமிருப்பதாகச் சொன்னதும்
அதிலும் வரணள என்கிற இடத்தில் சொன்னதும் பூரோண
கம் அன்று. இப்படி ஸவபுஸாஸூவிருஷங்களை அழிக்காகச்
சொல்லி, “ஹெதுஷா ஸாஸூவரணிக்” என்று எழுதினது
சுவஹதம். இப்படி சுவஸவஜமான சுயபுத்தை ‘சுதெஹி
ஹிதிதீ’ என்று மணவாளமாமுதிகளின் அபிப்பிராயமாகச்
சொன்னதும் அவருக்கு நிகஷ்டாவஹமாகையாலே சுநு
விதம்.

இனி ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு வால்தவார்த்
தத்தை உணர்த்தி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஹிஷணம்
ஸஹதமென்று நிரூபிக்கிறோம். முதலில் ஆச்சான்பிள்ளை ‘இப்
பதத்தில் ஷிவநம் ஸவிகீயமுபாயமென்கிற ஸாஹஸவநத்
தைத் தள்ளுகிறது’ என்று சொன்னார். இவ்விடத்தில் இப்
பதமென்பதாலே ஸ்ரீஹாராயணவரணள என்கிற பதத்தை
ஹித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. இங்கே
ஷிவநம் ஸ்ரீக்கு உபாயஸுவஹெஹிகமென்று சொல்லு
கிறார் என்பதும் நிவிடவாடிம். இனி எப்படி இந்த ஷிவந
ம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்பதை
விசாரிக்கவேணும்.

இங்கே ஷிவநம் ஸ்ரீஹாராயணவரணள என்கிற
வடித்தின்மேல் வந்திருக்கிறது. ஸ்ரீவஹாடிம் ஹாராயண

வடியுத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது. ஆக வரண வடிம் நாராயணவரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் சிவவநம். அது எதற்கு சிவத்தைச் சொல்லும்? நாராயணவரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது சிவவநம் எதைத் தள்ளும்? நாராயணவரணங்களில் இரண்டு இங்கே உபாயமாகவேணும். ஒரு நாராயணவரணமுபாயமன்று. அப்படியே வெகு நாராயணவரணங்களுமுபாயமல்லவென்றிவ்வளவுதானே வவநத்தாலே வித்திக்கும். முன் ஆகே பகர் வனகவவநவஹுவவநங்களானால் ஸங்கியையில் வ்யவையிலே. சிவவநம் இரண்டைத்தான் சொல்லும் என்று சொன்னாரே. அது பூக்யத்திற்கு எப்படி ஸாதகம்? ஸாதகமாயிராவிட்டால் அந்த நிருபணம் அஸங்கதமாகாதா? ஸ்ரீஹாராயணவரணம், ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்றிப்படியிருந்தால் எவ்வளவு ஸங்கியை வேண்டுமானாலும் க்ரஹிக்கலாம். இப்போது முடியாதென்பதுதானே இவருக்கு விவக்ஷிதம். அப்படி வனகவவநமாவது வஹுவவநமாவது இருந்தால் பிராட்டியின் திருவடியை க்ரஹிக்கமுடியுமா? அந்த ப்ராதிபதிகத்தின்மேல் வசனம் வந்திருக்கிறதோ, அந்த ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தத்திலுள்ள ஸங்கியைத்தானே வசனம் சொல்லும். நாராயணசரணங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அப்போது. சிவவநமிருப்பதாலே இரண்டு நாராயணசரணங்களையே க்ரஹிக்கவேண்டுமென்றிவ்வளவுதானே ஏற்படும். வடம் என்றோ வடாநு என்றோ சொன்னால் ஸங்கியைக்கு வ்யவஸ்தையில்லையாகையாலே வடத்தையும் க்ரஹிக்கலாம். வடம் என்று சிவவநமிருந்தால் வடத்தை க்ரஹிக்கமுடியாதென்று சொல்வது எவ்வளவு அழகோ, அப்படியே இந்த சிவவநாயுப்யொஜநவணம் நமிருப்பதென்பதை நன்கு கவனிக்கவும்.

சிவவநமே பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தை நிஷேயிப்பதானால் ஸ்ரீவரண ஸரணமென்று சொன்னால்கூட நிஷேயம் பூஸ்யமிக்கும். நாராயணவரணம் என்கிறவிடத்தில்

இருக்கும் சிவவநமென்றால் சுவயவ்யுதிரெகங்களாலே பூர்த்தி பதிகத்தாலே ஸ்ரீவரணமிஷெயமென்றே சொல்லிற்றாயிற்று. இராவியில் ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்றிருந்தால் ஸ்ரீக்கும் உபாயத்வம் விவக்ஷிக்கப்படலாமென்று இவர் சொல்வதாகும். அப்படியும் சிலருக்கு அபிப்ராயமுண்டென்னில் விசிஷ்ட ஸூத்திரபுராணையை இன்னும் அறியவில்லையென்கிறது. ஆகையாலே இங்கு கீதாபூரணே பிராட்டி உபஸஜ்ஜந மாகத் தோற்றினபடியால் வரணஸஷம் ஸ்ரீவரணத்தைச் சொல்லமுடியாதாகையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லைபென்று சொன்னால் அழகாயிருக்கும். ஆக கீதாபூரணைச் சொல்ல வேண்டியதை சிவவநத்துக்குச் சொன்னது பொருந்தாது. ஆகையால் ' த்விவசனம் ... தள்ளுகிறது ' என்று ஆச்சான் பிள்ளை சொன்னது இப்போது கலகலத்தமாய்விட்டதன்றோ ?

ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்றிராமல் ஸ்ரீநாராயணவரணம் என்றிருந்தால் கயவ்விசி 'ஸ்ரீஸகிதநாராயணனுடைய வரணவ்யமுபாயமென்கிறது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறது ' என்று சொல்வது ஸக்யமாகலாம். இங்கே கீதாபூரணை இருப்பதாலே இது ஸக்யமாகாது. ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீநாராயணவரணம் என்கிறவிடத்தில் சிவவநகூத்யம் சொல்வதில்தான் தாஹ்யமென்னில் அப்போது ' இப்பதத்தில் ' என்பது ஸக்யமாகாது. ஸ்ரீநாராயணவரணம் என்று இராமல் ஸ்ரீநாராயணவரணம் என்று இருக்கவேண்டுமென்றன்றோ இவருடைய வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் அப்போது வித்திக்கிறது. இதனால் ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறவர்களின்மேல் என்ன தூஷணம் சொன்னதாகிறது? இங்கே வ்யபக்ஷரணத்திலே இந்த வீண்விசாரம் எதற்காகச் செய்யவேண்டும் ?

ஆகையால் ஸ்ரீஹாராயணவரணம் என்கிறவிடத்தில் சிவவநம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்று சொன்ன ஆச்சான் பிள்ளையின் உட்கருத்தைப் பின்வருமாறு

அங்கீகரிக்கவேணும். இல்லையாகில் அவருடைய வாக்யம் முற்றிலும் சுலஹ்தமாயும் சுவாயுட்கமாயும் முடிகிறதென்பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஆக அவர் கருத்தாவது— விஸிஷ்டஸூதமான இவ்விடத்தில் விஸெஷணத்திலும் க்ரியாந்வயம் விவக்ஷிதமாய் பிராட்டியும் உபாயமென்னில், அப்போது உரணஸ்வாயுட்த்தில் நாராயணனுக்குப்போல ஸ்ரீக்கும் சுமயம் சொல்லவேண்டும். ஆக இருவருடைய சரணங்களும் சேர்ந்து நாலாகையாலே $சிவ உ ந ம்$ சுலஹ்தமாகிறது. யஜுவி ஸ்ரீயினுடைய ஒரு சரணமும் நாராயணனுடைய ஒரு சரணமும் க்ரஹிக்கப்பட்டு சிவ உ ந த்தை ஸஹ்தமாக்கப் பார்க்கலாம். ஆனால் அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமில்லை. ஆக வஹுவ உ ந மிராமையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் நிஷித்தமாகிறது— என்று. இப்படி விஸிஷ்டஸூதரோடுமெய்யறி யாமல் ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னதை நன்று கவனித்து ஸ்ரீஹேஸிகன் இதைத் துஷித்தருளினார். $ரீதுவ்$ வந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்கு உரணஸ்வாயுடாயம் வராதென்பதை ஆச்சான்பிள்ளை நினைத்திருந்தால் ‘சிவ உ ந ம் தள்ளுகிறது’ என்று சிவ உ ந ஸ்ரீயொஹ்தத்தை இப்படி வணிடித்திருக்க மாட்டார்.

இனி ஸ்ரீஹேஸிகன் அருளிச்செய்த காரிகைகளின் அர்த்தத்தை விவரிப்போம்.

உரணாவதி நிஹேஸஃ ஸ்ரீ உ வ வி ரொய தஃ ||
உரணம் என்கிற சிவ உ ந நிஹேஸமா^{ஹி}னது வ^{ஹி}தீவெ ஸிஷ்டுத்தை அதாவது விசேஷணமாக பிராட்டியைச் சொல்லி அவளுக்கு உபாயகவவிவகெஷயத் தள்ளுகிறதென்றுசொன்னவர் ரீதர். ஏனெனில் ஸ்ரீ உ வ வி ரொயம் வரும். அதாவது சிவ உ ந த்திற்கு சிவமே பொருள். பிராட்டி உபாயமன்று என்பது பொருளன்று. ஸ்ரீநாராயணசரணங்கள் நாலும் விவக்ஷிதமாகில் சிவம் சுமயிக்கமாட்டாதாகையாலே நாராயண உரணரோகுத்தை க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ஸாரியு^{ஹி}ர^{ஹி}வா^{ஹி}ஜா^{ஹி} ஸ்ரீவெஸிஷ்டுத்தை வாயிக்கவேணும். அது சு^{ஹி}ந^{ஹி}

வவஹம். ஸ்ருதிஜிஹங்களில் ஸ்ருதி ப்ரவஹமென்பது
 ஜோஸாந்யாயலிங்கமே. இங்கு ஜேஸப்தத்தாலே குறிப்பி
 ம்போது வஹுவநமிருப்பதாலே இது ஆச்சான்பிள்ளை
 ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்னதன்று. ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில்
 இந்த விஷயத்தை ஆக்ரஹத்தோடு எடுத்துரைத்துக்கொண்டி
 ருந்த சில ஏகதேசிகளைக் குறித்து என்று நினைக்கவேண்டியிருக்
 கிறது. இங்கு 'ஜெஹிதம் ஸ்ரோகதஸு' என்று ஓர் பாடமுண்டு.
 அப்போது இப்படி சிலர் சொன்னது யாரோ ஜேஹ் சொன்
 னதை சுநுவாடிம் செய்தது மாத்ரமத்தனை. அது தான்
 தஹ்யுமென்கிற கருத்தாலேயன்று என்று ஸ்ரீதேசிகன்
 ஆச்சான்பிள்ளையை நிகழ்நினைக்காமல் சொல்லுகிறார் என்று
 கொள்ளவேண்டும்.

நநு, ஜேதுவானது விஸிஷ்டாவஹக்ஷணொஹயஸாயா
 ரணமாகையாலே இங்கு ஜிவஹநத்தாலேற்பட்ட ஜிஹ்வாஜி
 யப்யுத்தாலே ஜேதுவை உவஹக்ஷணவரமாகக்கொள்ளுவோம்
 என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்து, ந்யாயானாமும் சொல்வி,
 கீழ்ச்சொன்னதை உபபாதிக்க இரண்டாம் காரிகை யருளிச்
 செய்கிறார்—

ஸஹஸுரஸதத் நஹி வாயிதஜேஹுதி ||

ஸ்ரீயுக்த ஸ்ரீஸுஜேத என்றிப்படி ப்ரயொமமிருந்தால்கூட
 ஸுரஸமாய் ஸ்ரஹிக்கப்படுவது வெஸரிஷ்டம். அதற்கு
 விஸெஷவாயுகமிராதவரையில் உவஹக்ஷிதகூம் சொல்வது
 சுந்யாயும். அதிலும் இங்கே ஜேதுவ் இருக்கிறது. 'தஜ
 ஸ்யாஸுஸிந ஜேதுவ்' என்று தாத்ராலிகவெஸரிஷ்டம்
 ஜேதுவூக்கு ஜேதுவாயுமென்று தானூகர்கள் சொன்னார்
 கள். இங்கே மித்யொமாயுகமென்பது ஸவபுவஹிவபூ
 வாயுடர்களுக்கும் ஸம்மதம். ஆக இங்கு வெஸரிஷ்டம்
 ஸாவும். அதை லிஜாசு வாயிப்பது யுக்தமன்று. மேலும்
 வெஸரிஷ்டம் முதலில் ஜ்ஞாதமாயிற்று. ஜிஹ்வம் வரணன்
 என்கிற ஜிவஹநத்தாலே பின்னால் ஜ்ஞாதமானது. உவ
 ஹக்ஷராயிகரணந்யாயத்தாலே உவஸஹாரத்தை சுநுவா

மாக்கவேண்டுமெனொழிய உவலஹாரத்தைக்கொண்டு உவ
கூழேறும் தமான வெஸரிஷ்டத்தை விடமுடியாது. மேலும்
இங்கே சுநந்யாஸிகமான உவலஹாரங்கூட இல்லை.
உரணஸஷ்த்தாலே இருவருடைய உரணங்களையும் முற்றிக்க
வேண்டியிருந்தாலும் பூயேறும் தவெஸரிஷ்டத்தை சிவவ
நத்திற்காக விடமுடியாதென்று சொன்னோம். வாஸ்தவத்
தில் ஸ்ரீக்கு விஸெஷமான நாராயணனுடைய உரணங்
களின் சிக்ஷையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமுமில்லை.
பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் சேர்ந்து இரண்டு திருவடி
கள் என்று சொன்னாலன்றோ விரோதம். நாராயணனுடைய
உரணங்களிரண்டு. நாராயணன் ஸ்ரீவிஸிஷ்டன் என்று சொன்
னால் என்ன விரோதம்? ஆக சிக்ஷமானது வெஸரிஷ்டத்
தை வாயிக்காது.

நநு, உரணஸஷ்டத்தில் ஸ்ரீக்கு சுந்யம் ஸம்மதம்
இல்லையானால் வெஸரிஷ்டமேயுமென்று ஸபையிடுப்பது எதற்
பாக? இப்படி உதாஹாரம் வெஸரிஷ்டம் பூயமென்
பதை நாமும் அங்கீகரிக்கிறோம். ஆனாலும் நாராயணனை
ஸரணமாக வரிக்கும் காலத்திலும் பிராட்டியோடு அவ
னுக்கு யோகமுண்டென்றிப்படி தாதூலிகஸம்வஸாரூப
மான வெஸரிஷ்டமும் இங்கு உண்டென்றிவ்வளவேயொ
ழிய அவளுக்கும் அவனுக்குப்போல் ஸரணவரணகிரியா
ஸம்வஸம் கிடையாது. அப்படியாகில் உரணஸம்வஸம்
ஸ்ரீக்குச் சொல்லவேண்டும். ஆக விஸெஷ உரணசிக்ஷத்
தையே இது சொல்லுகிறதென்பது சுநுவவனம். வனவனு
ஸ்ரீஹாராயணவரணாநு என்று வஹுவநாநாமயிருக்க
வேணும் என்கிற சூக்ஷ்வத்தை முன்னுவது காரிகையால்
பரிஹரிக்கிறார்--

உரணாதிதி — — வதிபூயாந்யதொநவயாக் ||

தாதூலிகவெஸரிஷ்டம் எப்படி ஸஷ்த்திற்கு ஸாரஸஸிக
மான சுயமோ அப்படியே அந்த வெஸரிஷ்டம் தோன்று
மிடத்தில் விஸெஷணத்திலும் கிரியாஸிஸிஷ்டாஹுத

வடாபுஷ்வஸம் வாக்யஸூரஸவிலம். இதற்கு விஸெஷ வாயகமிராதபோது இதை அழிக்கலாகாது. இதற்காகவே கீழே வெஸரிஷ்யரூபவாபுத்தை நாம் ஸூரவித்தது. ஆக ஸரணவரணவிஷயகம் பிராட்டிக்குமுண்டு. ஆனால் உரணாநு என்று இருக்கீவண்டுமென்பது ஸரியன்று. “மூ ரொஸூரஸூ நிவீயுவாஷன்” என்றிப்படி ரவஸுவஸாஷி ச்லோகங்களையும், ஸாராதொ ராஜி வடிதி என்பது முதலிய ஸாராந்யவாக்யங்களையும் பார்த்துக்கூட இதற்கு ஸாராயநம் அறியலாம். விஸரிஷ் வெஷெண சொல்லுமிடத்தில் விசே ஷணத்திலும் ஸவஸுவாக்யாபுஷ்வஸம் தாபுயுவிஷ யமே. ஆனாலும் அந்த விசேஷணத்திற்கு ஸூராதனோண வாக்யாபுத்தில் ஸவஸாமில்லையாகையாலே அப்படி ஸூர தனோண சுமயிக்கிற விஸெஷத்திற்கு சுநுமணமாகத் தான் விஜ்வவநாடிகளை பூயொமிக்கவேணும். ஆகையால் ஸூரணத்தையும் ஸரணமாகப் பற்றுவது சீநுதாபுயு விஷயந்தான். ஆனாலும் உரணன் என்றே பூயொமித்தது ஸூர்க்கு ஸூராதனோணாநயமில்லாததாலே. “வதிபூயா ந்யதொநயாகு” வதிக்கு தன்னைக் குறித்த பூயாந்யத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது யபிபூவாரதனோண பிராட் டிக்கு வாக்யாபுஷ்வஸமிருப்பதாலே. இங்கே “வதிபூ யாந்யதொநயாகு” என்பதற்கு, உரணஸவாபுமானது பிராட்டிக்கு விஸெஷமாயிராமல் பதிக்கு விஸெஷமாய் இருந்து சுமயித்திருப்பதாலே; அதாவது பிராட்டிக்கும் உரணஸவஸம் தாபுயுவிஷயமானாலும் பதியைக்குறித்து பூயாநமாக உரணம் ஸாவமாகத் தோற்றுகிறபடியாலே என்று அர்த்தமும் கொள்வர். சுனாதஸூதயும் ஸக ரூபமே. தயாவ விஸெஷாநுஸாரெண உரணஸவத் தில் சிவவநமே யுக்தம். ஆகையால் இருவரும் உபாய மாயிருந்தாலும் விஸரிஷ் ஸூரூபுத்தியை அனுஸரித்து இங்கு சிவவநமே வரவேண்டியிருப்பதால் இந்த சிவவநம் ‘ஸஜிதீயமுபாய’ மென்கிற ஸவஸூராயத்தைத் தள்ளமுடி

யாது. இவ்வளவால் ஸ்ரீநாராயண உரணாநு என்று சுவா
 டிநமே ஆச்சான் பிள்ளைக்கு சுவிதமென்பது அவருடைய
 பூயபிவாக்ஷத்தாலேயே ஸ்ரீநமென்பதும் அதை ஸ்ரீ தேசி
 கன் கண்டித்தது யாதுமென்பதும் ஸித்தித்தன.

இனி ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ நாராயணபுராணாநு என்று ஆபாதனமே சுவிதிதமென்று சொன்னதை விமர்சிப்போம். மந்திரத்தில் புறத்தமானபடியையிருந்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் வலித்திக்காதென்று அபிப்பிராயமா? அல்லது நிச்சயம் செய்யமுடியாதென்றா? விஸரிஷ்ட ஸூத்ரங்களில் விஸொஷணத்தில் வாச்யாபுஸாவஸாம் ஸ்வரஸமாகையாலே விதிக்காதென்று சொல்வதற்கில்லை. இந்த சூக்ஷேபகரே, அப்படி வாச்யாபுஸாவஸாம் தோற்றுவது நியதமில்லை, ஆகையால் ஸ்வாரிவாரஸாவஹஸிவலிஹாஸந கியிஷ்டி, ஸ்வவெஸூடா லெஷ்டு: வலதீதூலி ஸூத்ரங்களைப்போலிருக்கட்டுமென்பென்கிறார். அங்கு வரிவாரத்திற்கு வலிஹாஸநத்தில் வீற்றிருப்பதும் வலுத்திற்கு வாகாநுகுருகூதியும் பூரணவாயிதமாகையாலே கூடுவதில்லை. இங்கே இப்படி வாயகமொன்றுமில்லையென்று அதற்குமேல் கேள்வி. இதற்கு என்ன ஸமாதானம்? ஏதோ காரணமிருக்கட்டும்; விஸொஷணத்திற்கு கியாஸாவஸாம் நியதமென்கிற வாடிம் போய்விட்டதே என்று சொல்வது இதற்கு ஸமாதானமாகுமா? வாயகபூரணமிராதவிடத்தில் ஸவஹு விஸொஷணத்திற்கு வாச்யாபுஸாவஸாம் நியதமென்கிற வாதத்திற்கு என்ன தூஷணம் இப்போது ஏற்பட்டது?

ஐந்தாடியிசுரணத்தில் விசெஷணமெஹமிருக்கும்போது விசெஷணமெஹம் கொள்ளவேணுமென்று வடுவடுபகத்தில் ஊகவிசெஷணத்திலே சுருக விசெஷணவாஸ்யம் சபஷ ஹாரவ்யலிங்கம்; அதை வாயிச்சலாகாது என்று ஸ்ரீஹாஷு காரர் அருளிச்செய்தார். அதன்மேல் வடுவடுபகத் 'வண்ணா ருணம் வடுணு ஸுஜோ மளம்' என்கிறவிடத்தில் விசெஷண மெஹமில்லையாவென்று கேட்டான். (பிராசுபாதி)

விஷயத்தில் அப்படியிருந்தாலும் இங்கு அப்படியில்லையென்று உத்தரமருளிச்செய்தார். ஆனாலும் பூராதமான அநேக விசேஷணத்திற்கு வாகவியெஷ்ய ஸாவஸந்தான் என்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று அவன் திரும்பக் கேட்டால் எப்படியோ, அப்படியே பூக்யதவாடிமுமிருப்பது. கவிரொய்யநெக விசேஷணஸ்யுத்திலன்றோ ஸவஸ்யாரஸ்ய விகிம் அந்த நியமம். அப்படி சுவாயிதகியாஸவஸ்யமான விசேஷணத்தில் கியாநயம் ஸாரஸ்ய விகிமென்பது இங்கே நியமம்.

பூரணானுரங்காளே பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் வித்திக்கிறது என்கிற வாதம் தூர இருக்கட்டும் என்று அந்த பூரணவிவாரத்தில் ஐனாஸ்யுத்தை வறித்து, அயத்தை மாத்திரம்கொண்டு ஸ்ரீக்கு உபாயகம் சொல்லமுடியாதென்று ஆகேஷம் செய்ய, அதன்மேல் வெவரிஷ்ய வாககிதாவீ ஸவயிருப்பதாலே உபாயத்வம் அயத்திலும் ஸ்வஸமாகப் பிராட்டிக்கு ஏற்படுகிறதென்று ஸமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி உவகேஷமாகச்சொன்னால் யுத்தமென்று காரண மில்லாமல் நிமித்திக்கொள்வது அயுத்தம். ஸ்ரீக்கு உபாயகம் ஸாவகபூரண விவாரத்தில் இறங்கவில்லை. சுருத பூரணங்களிருக்கின்றன. ஸ்வாக்யஸாரஸ்யோத்யவரிஸீதந காலத்தில் வாயகபூரண பூக்யதமும் சுருதவஸ்யகம். அப்படி வாயகபூரணமும் குறிப்பிடவுமில்லை. சுருதிதமான வாயகபூரணமும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை. வாக்யஸாரஸ்யமோ உவகேஷணவகத்திற்கு விவரிதமென்று சொல்லியாயிற்று. ஆகையால் இப்படி நிபந்தனமாக நிபந்தம் செய்து கொள்வது சுயாக்ஷமே. ஆகவே துத்திலுள்ளபடியிருந்தாலும் ஸ்ரீக்கு உபாயகம் ஸவஸ்யமாகையாலே அதற்காக ஸ்ரீநாராயணவரணாநு என்று மாற்றவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீநாராயணவரணாநு என்றிருந்தால் ஸுஸுஷ்மாகத் தெரியுமென்னில், தடஸ்யுதம் ஸாஸ்யுதவிவாரம் செய்கிற வனுக்கு விசேஷணமாகச் சொன்னாலும் ஸுஸுஷ்ந்தான்

சூழலியாயிருந்து பார்க்கிறவனுக்கு ஸ்ரீ நாராயணவரணாநு என்றிருந்தாலும் ஸுஹஸ்தமில்லை. வஹுவநம் வாஸாயிகரணந்யாயத்தாலே சுநந்யாவிகமென்று இவருக்குத் தெரியும். ‘சுக்ஷீணி ரே ப்ரஹ்மபாநி, வாஹ ரேஸுக்ஸ ரோராம்’ என்று ரேஹாவாஷ்டகாரர் வஹுக்ஸம் வராதவிடத்திலும் வஹுவநம் ப்ரபொயித்திருக்கிறார். ஆக ஸ்ரீஸஹித நாராயணனுடைய திருவடி மரத்திரமும் அதற்கு அர்த்தமாகலாம். இல்லாவிட்டால் சுநந்யாவாயகஸவபுஸகிக்ஷாவிவிரோயம் வருமென்று இவருக்குச் சொல்லத்தெரியாதா? ஸவெபுஸரன் ஸஹஸ்ப்ராக்ஷஸஹஸ்ப்வாக் ஆகையாலே அவனுக்கு வஹுவரணங்களுக்கும் குறையில்லை. ஆகவே ஸ்ரீ நாராயணவரணாநு என்பதும் சுஹஸ்தமே. ஸாரஸ்ய வரிஸீயநம் பண்ணும் பக்ஷத்தில் ரேதத்திலிருப்பதே அமையும். வராஸீயமும் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸ்ரீ நாராயணவரணாநு என்று சொன்னால்கூட இருவருக்கும் உவாயத்வம் ஜோதமாகும். ஆஃஸமாஸத்தில் மாவவமிருப்பதாலும் “ஸநாபீநாம் ஷிக்ஷாவிரிஷ்டாஜாதிஃ என்கிற ப்ரேரணத்தாலும் அப்படிச் சொல்வதில் வாயகமில்லையன்றோ?

மேலும் ரேதாஸீயமும் இங்கே மிகவும் சூவஸ்யகம். இதை “ஸாவராயர்க்கணியிடாதே நினைத்தபோதே சூப்ரயிக்கைக்குறுப்பாம்” என்று இதன் பலத்தை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். “ஈச்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் வெதநனுடைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள். வெதநனுக்கு இவை இரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டாம். இத்தால் சூப்ரயிக்கைக்கு ருமியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டாவென்கிறது” என்பது பிள்ளைலோகாசார்யரின் ஸூக்தி.

ஆகையால் ஸ்ரீ நாராயணவரணாநு என்று சொல்லுவதைவிட ஸ்ரீஹாராயணவரணாநு என்றிருக்கிறபடியானால் அதில் கிடைக்குமர்த்தத்தோடு ஷயிகாயுடமும் கிடைக்கிற

தென்றிப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றி பிராட்டிக்கு வதிவா
யாநெய்யாநயம் சுவஸுகமென்று 'வதிவாநெய்யாநெய்யா
வயாசு' என்கிற வாடித்திலே அருளிச்செய்தார்.

இப்படி வாகுலாரஸுத்தாலே வெவரிஷுவைத்
தாலே சூயாஸம்பாஸம் விசேஷணத்துக்கு ஏற்பட்டாலும்
விசேஷணமாக சுவயித்தபடியாலே சுவாநெய்யாமும் வேண்
டாமா? ஸஹயஸ்கேதஸூயாநெய்யா என்று சுவாநெய்யாம்
சொல்லப்பட்டதே என்னில், அங்கே சுவாநெய்யாம் ஸஹ
தஸூகாசு சூயாநெய்யமாத்திரத்தாலேயே தவிர வேறுவித
மான வெவரிஷுத்தைக்கொண்டு இல்லையென்று வெவாக
ரணரே விசதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உவா
யகுவத்தில் தாரதஸூயஸகியில்லை. சூயஸூயாஸகியு
குவமாக வதீக்கு சுவாநெய்யாம் உண்டு.

இதற்குமேல், இப்படி இருவருமுபாயமென்பதற்கு
ரோகெகம் ஸாரணம் வஜ் என்கிற வககூநிஷெஸும் வாய
கமாகாதோவென்ன, மேல் நான்காவது காரிகையை யருளிச்
செய்தார்—

ந ஸ ரோஜீஸவதீகெ — டிஸிபுதம் மாரு ஸாஹஸு ||
சுஜிதீயஸூரூபு என்றால் 'வதீகூட அவனுக்கில்லையென்று
அர்த்தம் கொள்ளவேணும். இல்லாவிட்டால் ஸுஜிதீயஸு
வான்' என்று ஸஹஸா சொல்வதுண்டா? இல்லை. ஏன்?
அவன் வராதனெய்யாயிருப்பதாலே. அப்படியே இங்கும்
பிராட்டிக்கு ஹவதூராதனும் வெகூஸுமுமுண்டா
கையாலே ததூயூஸூராதனூஸூயாவாயானாமில்லாமை
யாலே வகமென்று சொல்வதுக்கும் ஸூக்கு உவாயகும்
சொன்னதுக்கும் விரோதமில்லையாகையாலே இங்கும் இந்த
ஸாஹஸவநமுசிதமன்று. பிராட்டியோடு இவன் உபாய
மென்பதைக்கொண்டு சுஸுநதெ ஸுஜிதீயமுபாயமென்றிப்படி
தூஷணமாகச் சொல்வது தகாது. ஆகையால் வராஸிபுக்

காமல் ஸாஹஸமென்று சொன்னதால் ஹோஸாஹஸமே டீஸிடிதமாயிற்று என்பது இதற்கு தாத்ஸ்யம்.

இப்படி விஸெஷித்துக்குப்போல விஸெஷணத்துக்கும் உரணாங்கயத்தை ஆச்சான்பிள்ளை நினைக்காமலிருந்தால் சிவ உதயபுரையொஜநம் அவர் சொன்னது பொருந்தாதென்று ஸ்ரீஹரிசுரன் யயாவத்தாக டீஸிடித்திருப்பதாலேயே தது டீவகாரர் அவ்வோவிடங்களில் விஸெஷித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் இந்த சிவஉத விஷயத்தைத் தாம் கொஞ்சமும் தொடாமல் ஓதுங்கிவிட்டார். தாத்ஸ்யடிவிக்காரரோ விடவும் தோன்றாமல் விசதமாகச் சொல்லவும் சுஸகூராய் பிராட்டி பூஸ்தாவம் பண்ணாமல் ஆடியுக்கமாக சில வாக்யங்களை பூயொமித்து நின்றார். இப்படி ஆச்சான்பிள்ளை வாக்யம் சுநுவபவஹாடியுமாயிருந்தால் பிள்ளை லோகாசார்யர், மணவாளமாமுனிகள் இவர்கள் ஸூக்திகளும் இப்படியே போய் விடுமே என்று யோசிக்கலாம். அதற்கு நாம் என் செய்வது? ஆனாலும் அவற்றிற்கு அர்த்தம் வேறு சொல்லவும் ஸாத்யமாகும். அப்படி அவற்றிற்கு சுவிபூயம் ஸாஸூராவிராஜமாகச் சொல்லி முடிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் நமக்கில்லை. ஆயினும் இப்போது ஸாத்தியமாய்த்தோன்றினபடி சொல்லுகிறோம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர், “இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார். உபாயபூர்த்தியை எப்படிச் சொல்வது என்று பார்க்கவேணும். பூரீதேசிகன் உரணன் என்கிறவிடத்தில் ‘தலேவ ஸாரணம் மஹ’ கழல்கள் அவையே சரணாக, நாகணைமிசைநம் பிரான் சரணேசரண்” உதூரிகளின்படியே சுவயாரணம் விவக்ஷிதமென்றருளிச்செய்திருக்கிறார். இத்தால் இங்கு டீஸுத்தில் உபாயமாய் விவக்ஷிக்கப்பட்ட டீவ்யூபவதிகள் தவிர வேறு உபாயமில்லையென்றும் ஸஹாயாஹாரநெருவெகூழும் விரிவிக்கிறது. அதுபோல் உபாயவகுதியையும்

என்பதற்கு சுவயாரணாயுடவணுநத்திலே தாத்தார்யம் கொள்ளலாம். இதை தாதுயுடீவிகை என்கிற வூவூ நத்தில் காண்க. சுயவா, ஒரு திருவடியை ஸ்ரணமாகப் பிடித்தால் மற்றொரு திருவடியைக்கொண்டு மீறிப்போக பூயதம் செய்யலாம். இரண்டையும் பிடித்தபோது சுநதி சூணீயமாய் பிடித்தவனை விட்டு 'அகலமுடியாதென்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென்கிறபடி. சுயவா 'இத்தால்' என்பதற்கு சிவவநாநுதரணஸுஷத்தாலென்று அர்த்தம். அதில் சிவவநாநு தாதுயுத்தை 'சேர்த்தியழகையும்' என்று சொல்லி வரணஸுஷய்யொஜநத்தை 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்று சொல்லுகிறார். முதலில் பூராதிவடிகத்திற்கு சுயடும் சொல்லிப் பின்பன்றோ வவநத்திற்கு சுயடும் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கலாம். மேல் 'பிராட்டியை' யென்று ஆரம்பித்து 'திருமேனியை நினைக்கிறது' என்கிறவரையில் வரணஸுஷத்தை விவரிக்கப்போகிறபடியாலே இதற்கு ஸூரியாநம் எல்லோரும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸூரிஹி சுடாஹநூயெந முதலில் வவநத்தின் மயத்தைச் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும். எப்படி உபாயபூர்த்தி என்பதை விவரிப்பதற்காக மேல்ஸூக்தி 'பிராட்டியும் அவளும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. தின் கழலாயிருக்கும்' என்று. ஆக அவ்விருவரைக் காட்டிலும் சரணமே வூனெடாவாயமென்று சொல்லியாயிற்று. சுயவா கீழ்ச் சொன்னது சிவவநதாதுயுமுமாகலாம். அதை விவரிப்பது மணவாளமாமுனிகளின் ஸூக்தி "சிவவநமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயானூர நிரவெகூமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை' என்று. இதற்கு தாதுயுடாவது — இங்கு நாராயணனை உபாயமாகப் பற்றாமல் அவன் வரணத்தைப்பற்றுவது உசிதமன்று. முக்யோபாயத்வம் வரணத்திற்கோ அல்லது நாராயணனுக்கோ. ஆகையால் சேஷிபக்கல் சேஷன் இழியுத்துறையான படியாலே வரணத்தையும் உபாயமாகச் சொன்னாலும் முக்

யோபாயமான அவனை விடாமல் நாராயணவடித்திற்கும்
 உரணவடித்திற்கும் அம்சஸரோஸம் சொல்லுவதே யுகத
 மென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க, 'இத்தால் உபாயபூர்த்
 தியை' என்றருளிச்செய்தது. உரணங்களிரண்டாகையாலே
 அம்சம் விவக்ஷிதமாகில் நாராயணஉரணாநு என்று ஸ்வர
 ஸமாய் வஹுவநம் வேண்டும். இங்கு சிவவநமிருப்ப
 தாலே சேர்த்தியழகைச் சொல்ல உரணஅகம் விவக்ஷித
 மாகையாலே உதரநிரவெக்ஷமாக உரணத்திற்கே உபா
 யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. உதரநிரவெக்ஷமாவது நா
 ராயணநிரவெக்ஷம், அதாவது அவன் விடிலும் திருவடி
 கள் விடாதிருப்பது— என்பது.

வஸ்துதத்வத்தில் நாராயணன் முக்யோபாயமானாலும்
 உரணங்களுக்கொரு உபாயகாரதிரயவர்க்கத்திலே நோக்கு.
 இது ஒரு விதமான ரவிகொகி. ஸ்ரீஹாராயணனுக்கும்
 ஸுஹாஸ்ரயமிராமல் சித்தாலம்பநத்வம் வருகிறதில்லை. அதி
 லும் ஸ்வயவானுரங்களிற்காட்டில் உரணத்திற்கே ஆலம்பந
 ஸௌகர்யமும் க்ருவொதூஹககாடிகளும். இதனால் உயு
 வதிதகாரணத்தால் அவன் உபாயமாகிறானாகையாலே உர
 ணங்களை உபாயமாக உபாயமென்றது என்பதே உர
 தாத்யம். இப்படியொருவிதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடிய
 தாயிருக்க விருத்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பது உசிதமில்லை.

மேலும், பிராட்டிக்கும் விஸேஷணகூழும் உபாயக
 முமே வடுவபூராயர்களுக்கு கூலிதம். எப்படியென்
 னில்— அடியில் 'அயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பே
 மென்கிறது' என்று சொல்லியிருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபா
 யத்வம் உண்டென்பது லிபி. இங்கு மணவாளமாமுனி
 களின் வ்யாக்யானம்— 'ஈசுவரனுடைய ஐக்ஷீவிரிஷ்டவெஷத்
 திலே நோக்கான அயத்தில் விஸேஷணஹிதையான பெரிய

ஆனால் இந்த உபாயத்வம் ஹவாஜோடு துயுமா? வாசியுண்டா என்று விசாரித்தால் மொகாயாயுர் முதலானோருக்கு வாசியுண்டென்றே கூலிபூயம். இதைத்தான் 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேறுகையாவது இவள் வுரூஷகாரமானால்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யான் என்கை' என்று விவரித்தார். ஆக இவளுடைய ஸஹியியில் அவனைப் பற்றினால் ததூயத்திலும் தன்னுடைய ஸௌந்யபுஷெஷித ஸூராவாழிகளாலே அவனை வஸீகரித்து க்ரவொதூஹநம் செய்வன். ஆக பிராட்டியும் குணங்களும் லிஷ்டிஜீஹ்விதூஹமும் ஹவானும் எல்லாம் உபாயமே. ஒவ்வொன்றின் உபாயகூழும் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கும். ஹவஸீகாரரூக்ஷ ஸங்குபாபுரூபகூரூபமான உபாயகூழ் பகவானொருவனுக்கே என்றிவ்வளவே வணகஜெஸிவூபூபாயபூலிபூயம். ஸ்ரீமதுஸோகீஷாஷுத்தில் "வரிவூணூநூஹவபூபூந ஸங்குபூ ஹவதவஸெஸூவவா ஸவதீகஸூவெதி யயா பூபூணம் ஹவது" என்று விவாதவிஷயமான கூஸம் இன்னதென்பதை ஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்தார். ஆகையால் விசேஷணத்வம் ஸவபூஸூதமே. ஆகையாலேயே ததூஜீவகாரமும் "நநூ ஸ்ரீஜீவஸூநாராயணவிஸேஷணகூந உபாயவிஸேஷணஹூதமூணவிதூஹாழிவகூ உக்ஷூரூ கூவிவிஸேஷணகூதூஜிஸிஷு ஸெஸூவொவாயகூம் யூகூழ்" என்றாயிற்று கடைசியில் 'கூதம் உக்ஷீமூணவிதூஹவிஸிஷு ஸெஸூவாயகூ யயாவிதூ ஹஸூஹாபுரூகூரூ வாகூகூ, தயாகூஸூரூகூவி வுரூஷகாரகூயேபூவயொமஹூதி நிஷூஷூ' என்று விசேஷணத்வத்தையே இசைந்தார். தாத் பர்யதீவிகையிலும் 'கூஸூவா ஸரணஸூஷாந்யஸூபூபூவி' என்று தொடங்கி "கூதொவிஸேஷூரூரூகூவாயகூம் வுரூஷகாரரூபூபூவெவ வொகூதே" என்று சொல்லப்பட்டது. மெதநன் சூபூயிக்கும்போது இவள் ஸஹியியாலே

காருணாஷ்டிவநம் செய்கிறுனின் றிவ்வளவு சொன்னதி
 லிருந்தே அவன் ரக்ஷணவ்யாவரத்தில் இவன் சுநுபிதி
 செய்வதும் சுயுவிஜமாகிறது. தாத்பர்யபீவிகையிலும்
 “பூஹாகரெரவி மயவொகதுக்ஷம் வத்யுர்வீகுவதுக்ஷம்
 தத்யுர்வியாவரெநுபிந்நுக்ஷாஹுக்ஷத்யுக்ஷம் வீக்யுதெ”
 என்று பிராட்டி சுநுபிதி பண்ணுவதை இசைந்திருப்ப
 தாகத் தெரிகிறது. இவளை உபாயமென்னது இப்படி சுநு
 பிதி செய்வது மாத்திரத்தாலே என்று சிலர். ஸாக்ஷாஸு
 பாமாகினைச் செய்யமுடியாத மையத்தில் வயநவையுத்தாலே
 சுநுபிதிபோதும் போதுமானாலும், ஸக்யமானபோது வு
 ருஷனுக்குப்போல யாமாஷ்டிநுஷ்டாநமேயுண்டி. ஆனாலும்
 ஸஹாயிகாரமாகையாலே சிலது இவளுக்கிராமல் போகி
 றது. ஆகையால் பிராட்டிக்கு சுஸகிக்குக் காரணம் யாதொன்
 றுமில்லையாகையாலும் பகவானைப்போல வீகாரஸங்குபாதி
 களுக்குத் தடை சொல்ல யாதொரு பூரணமுமில்லையாகை
 யாலும் சுஸங்கொயெந இவளுக்கும் துயெவாயக்யமுண்
 டென்பது மற்றொரு வகையும். ஸ்ரீஷெஸிகனும் ஸவதுவதி
 வதுவாயதுஸந்திமான விஸெஷணக்யத்தை யுரணன் என்
 கிற திவயநத்தைக்கொண்டு தள்ளுகிறவர்களுடைய வகைத்
 தை கிராலம் செய்து, ஸரணஸவாதுஸுரோயநமும் செய்து
 விட்டால் பிறகு யதுபூரணம் உவாயக்யம் எவ்வளவு தூரம்
 போய் நிற்குமென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாமென்று
 அப்பக்யத்தை விரிவாக கிராகரித்தருளினார். ஸ்ரீக்கு உவா
 யக்யஸாயக்யபூரணங்களையும் உவாயக்யபூகாரத்தையும்
 பூஸக்யியில்லையாகையாலே விசேஷமாக விசாரிக்காமல் இத்
 துடன் இப்போது நிற்கிறோம்.

இவ்வளவால் ஆச்சான்பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீஷெ
 ஸிகன் கருதிய அர்த்தமே சரியானதென்றும், அதற்கு

அருளிச்செய்த ஐயுஷணமும் யுக்தமென்பதும் ஆச்சான்
பிள்ளை சொல்லியிருப்பது ஸ்வபுவபூவாயபுஸம்பூதாயத்
திற்கும் விருஹமாகையாலே ஸ்வபூநாடிநீயமென்பதும்
நிரூபிதமாயிற்று.

மகதா நதொஹி மமவஜ்ஜிராஜிஹிதி

சுநாஜிசா சநவஸஹுண ரதவிஸுபு |

ஸாசுபுதஸஹுஹுவிவெகவிதா

ஸ்ரீரஜுஹுணஸுநிபுவராஹியாநா ||

தகடாண்டவ, வணிகரத,

உத்தமர். தி. வீரநாவவாஹாயு,

சிரோமணி.

ஸ்ரீ வஜாவதீஸதே த்ரீநிவாஸவாஸுஹுணே நம: ||

ஸுஹஸு ||

